

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (трети състав)

15 март 2018 година *

„Преюдициално запитване — Допустимост — Антидъмпинг — Валидност на регламент за изпълнение на решение на Съда, с което предходни регламенти са били обявени за невалидни — Задължение за изпълнение — Правно основание — Регламент (ЕО) № 1225/2009 — Член 14 — Определяне на критериите за събиране на антидъмпингови мита от държавите членки — Разпореждане за спиране на възстановяването на антидъмпингови мита от националните митнически органи — Възобновяване на процедурата, предхождаща обявените за невалидни регламенти — Член 10 — Недопускане на прилагане с обратна сила — Митнически кодекс на Общността — Член 221 — Давност — Член 236 — Възстановяване на недължими мита“

По дело C-256/16

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Finanzgericht Düsseldorf (Финансов съд Дюселдорф, Германия) с акт от 20 април 2016 г., постъпил в Съда на 9 май 2016 г., в рамките на производство по дело

Deichmann SE

срещу

Hauptzollamt Duisburg,

СЪДЪТ (трети състав),

състоящ се от: L. Bay Larsen, председател на състава, J. Malenovský (докладчик), M. Safjan, D. Šváby и M. Vilaras, съдии,

генерален адвокат: M. Campos Sánchez-Bordona,

секретар: г-н M. Alekseejev, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 11 май 2017 г.,

като има предвид становищата, представени:

- за Deichmann SE, от D. Ehle и C. Zimmermann, Rechtsanwälte, S. De Knop, advocaat, и A. Willems, avocat,
- за Европейската комисия, от L. Armati, K. Blanck-Putz, L. Grønfeldt, N. Kuplewatzky и T. Maxian Rusche, в качеството на представители,

* Език на производството: немски.

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 20 юли 2017 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до валидността на Регламент за изпълнение (ЕС) 2016/223 на Комисията от 17 февруари 2016 година за установяване на процедура за оценка на някои искания за получаване на статут на дружество, работещо в условията на пазарна икономика, и за индивидуално третиране, подадени от производители износители от Китай и Виетнам, и за изпълнение на решението на Съда на Европейския съюз по съединени дела С-659/13 и С-34/14 (ОВ L 41, 2016 г., стр. 3, наричан по-нататък „спорният регламент“).
- 2 Запитването е отправено в рамките на спор между Deichmann SE и Hauptzollamt Duisburg (Главна митническа служба Дуисбург, Германия) (наричана по-нататък „митническата служба“) относно искане за възстановяване на антидъмпингови мита, платени при вноса на обувки с горна част от кожа в Европейския съюз.

Правна уредба

Правна уредба в областта на антидъмпинга

- 3 Фактите в основата на спора по главното производство и спорният регламент са станали реалност през период, през който приемането на антидъмпингови мерки в рамките на Съюза последователно е било уредено от Регламент (ЕО) № 384/96 на Съвета от 22 декември 1995 година за защита срещу дъмпингов внос на стоки от страни, които не са членки на Европейската общност (ОВ L 56, 1996, г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 12, стр. 223), изменен с Регламент (ЕО) № 2117/2005 на Съвета от 21 декември 2005 г. (ОВ L 340, 2005 г., стр. 17; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 44, стр. 15, наричан по-нататък „Регламент № 384/96“), а впоследствие от Регламент (ЕО) № 1225/2009 на Съвета от 30 ноември 2009 година за защита срещу дъмпингов внос от страни, които не са членки на Европейската общност (ОВ L 343, 2009 г., стр. 51 и поправки в ОВ L 7, 2010, г., стр. 22 и ОВ L 44, 2016 г., стр. 20), изменен с Регламент (ЕС) № 37/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 15 януари 2014 г. (ОВ L 18, 2014 г., стр. 1) (наричан по-нататък „Регламент № 1225/2009“).
- 4 Член 9 („Приключване на процедура без налагане на мерки; налагане на окончателни мита“) от Регламент № 384/96 предвижда в параграф 4 по-специално следното:

„Когато окончателно събраните факти доказват, че е налице дъмпинг и причинена от него вреда и интересът на Общността изисква предприемане на действия в съответствие с член 21, Съветът налага окончателно антидъмпингово мито [...]“.
- 5 Член 9 („Прекратяване без налагане на мерки; налагане на окончателни мита“) от Регламент № 1225/2009 предвижда в параграф 4:

„Когато окончателно установените факти доказват, че е налице дъмпинг и причинена вреда, и интересът на Съюза изисква намеса съгласно член 21, Комисията налага окончателно антидъмпингово мито [...]“.

- 6 Както член 10 („Обратна сила“) от Регламент № 384/96, така и член 10 („Ретроактивност“) от Регламент № 1225/2009, имат параграф 1, чиято формулировка е идентична, съгласно която:

„[...] окончателни антидъмпингови мита се прилагат само по отношение на продукти, които са предмет на свободно обращение след датата на влизане в сила на решение, взето в съответствие с [...] член 9, параграф 4, [...] с изключение на случаите, определени в настоящия регламент“.

- 7 Член 14 („Общи разпоредби“) от Регламент № 1225/2009 предвижда в параграф 1:

„Временни или окончателни антидъмпингови мита се налагат с регламент и се събират от държавите членки под формата, в определения размер и в съответствие с всички останали критерии, определени в регламента, с който се налагат митата. [...]“.

- 8 Съгласно член 23 („Отмяна“) от Регламент № 1225/2009:

„Регламент (ЕО) № 384/96 се отменя.

Въпреки това, отмяната на Регламент (ЕО) № 384/96 не засяга валидността на процедурите, открити съгласно него.

[...]“.

- 9 Съгласно член 24 („Влизане в сила“) от Регламент № 1225/2009 същият влиза в сила на двадесетия ден след публикуването му на 22 декември 2009 г. в *Официален вестник на Европейския съюз*, т.е. на 11 януари 2010 г. Впоследствие този регламент е отменен с Регламент (ЕС) 2016/1036 на Европейския парламент и на Съвета от 8 юни 2016 година за защита срещу дъмпингов внос от страни, които не са членки на Европейския съюз (ОВ L 176, 2016 г., стр. 21), влязъл в сила на двадесетия ден след деня на публикуването му на 30 юни 2016 г. в *Официален вестник на Европейския съюз*.

Митническа правна уредба

- 10 Обстоятелствата в основата на спора по главното производство и спорният регламент са станали реалност в период, през който приложимите митнически разпоредби са предвидените в Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността (ОВ L 302, 1992 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 5, стр. 58), изменен с Регламент (ЕС) № 952/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 9 октомври 2013 г. (ОВ L 269, 2013 г., стр. 1) (наричан по-нататък „Митническият кодекс“). Този кодекс е отменен впоследствие.

- 11 В дял VII („Митническо задължение“) от този кодекс се съдържат членове 189—242.

- 12 В глава 3 („Заплащане на размера на митническото задължение“) от този дял се намират по-специално членове 217 и 221.

- 13 Член 217 от Митническият кодекс предвижда в параграф 1:

„Размерът на вносите или износните сборове, който произтича от даденото митническо задължение, наричан по-долу „размер на сборовете“, трябва да бъде изчислен от митническите органи незабавно в момента, в който те разполагат с необходимите данни и да бъде вписан в счетоводните документи или на друг носител на счетоводна информация, което е вземане под отчет“.

14 Съгласно член 221, параграфи 1 и 3 от цитирания кодекс:

„1. Длъжникът трябва да бъде уведомен за размера на сборовете по подходящ начин, веднага, след като този размер бъде взет под отчет.

[...]

3. Уведомяването на длъжника [за размера на сборовете] вече не може да се извършва след изтичане на тригодишния срок от датата на възникване на митническото задължение. Този срок се [спира] от момента на подаване на жалба по смисъла на член 243 и по време на процедурата по обжалването“.

15 В глава 5 („Възстановяване и опрощаване на сборове“) от дял VII от същия кодекс се намира член 236, параграф 1 от който предвижда:

„Възстановяване на вносните или износните сборове се извършва, когато се установи, че в момента на плащането размерът на сборовете не е бил дължим [...]

[...]“.

Обстоятелства в основата на спора и преюдициален въпрос

Обстоятелства в основата на спорния регламент

16 На 5 октомври 2006 г. Съветът приема Регламент (ЕО) № 1472/2006 за налагане на окончателно антидъмпингово мито и окончателното събиране на временното мито, наложено върху вноса на някои обувки с горна част от кожа с произход от Китайската народна република и Виетнам (ОВ L 275, 2006 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 50, стр. 3, наричан по-нататък „окончателният регламент“).

17 Член 1, параграф 1 от окончателния регламент налага това окончателно антидъмпингово мито и изброява различните категории обувки с горна част от кожа, към които е приложим. Член 1, параграф 3 от същия регламент определя ставката на това мито на 16,5 % за обувките с горна част от кожа, произведени от установените в Китай дружества, с изключение на Golden Step, на 9,7 % за произведените от последното дружество и на 10 % за произведените от дружества, установени във Виетнам.

18 Член 1, параграф 4 от окончателния регламент също така предвижда, че „[о]свен ако не е предвидено друго, се прилагат действащите разпоредби относно митата“.

19 Накрая, член 3 от този регламент предвижда, че последният влиза в сила в деня след публикуването му в *Официален вестник на Европейския съюз* — 6 октомври 2006 г. — и ще се прилага за период от две години, т.е. от 7 октомври 2006 г. до 6 октомври 2008 г.

20 На 22 декември 2009 г. Съветът приема Регламент за изпълнение (ЕС) № 1294/2009 за налагане на окончателно антидъмпингово мито върху вноса на някои обувки с горна част от естествена кожа с произход от Виетнам и с произход от Китайската народна република, приложимо и към вноса на някои обувки с горна част от естествена кожа, доставяни от Административен район със специален статут Макао, декларирани или не с произход от Административен район със специален статут Макао, след преразглеждане с оглед на изтичане на срока на действие съгласно член 11, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 384/96 на Съвета (ОВ L 352, 2009 г., стр. 1, наричан по-нататък „Регламентът за продължаване“).

- 21 Член 1, параграф 1 от Регламента за продължаване налага това мито и изброява различните категории обувки с горна част от кожа, към които е приложим. Член 1, параграфи 3 и 4 от същия регламент определя ставката на това мито на 16,5 % за обувките с горна част от кожа, произведени от установените в Китай дружества или доставяни от Макао, на 9,7 % за произведените от Golden Step, и на 10 % за произведените от дружества, установени във Виетнам.
- 22 Член 1, параграф 5 от Регламента за продължаване също така предвижда, че „[п]рилагат се действащите разпоредби в областта на митническото облагане, освен ако не е предвидено друго“.
- 23 Накрая, член 2 от този регламент предвижда, че последният влиза в сила в деня след публикуването му в *Официален вестник на Европейския съюз* — 30 декември 2009 г. — и ще се прилага за период от 15 месеца, т.е. от 31 декември 2009 г. до 30 март 2011 г.
- 24 С решение от 4 февруари 2016 г., *C & J Clark International и Puma (C-659/13 и C-34/14, EU:C:2016:74)*, Съдът постановява, че окончателният регламент и Регламентът за продължаване са невалидни, доколкото нарушават член 2, параграф 7, буква б) и член 9, параграф 5 от Регламент № 384/96.

Спорният регламент

- 25 Видно от заглавието на спорния регламент и от съображение 13 от него, целта на този регламент е да се предприемат необходимите мерки за изпълнението на решение от 4 февруари 2016 г., *C & J Clark International и Puma (C-659/13 и C-34/14, EU:C:2016:74)*.
- 26 В тази насока Комисията по същество изтъква в съображения 13—16, 21 и 24 от спорния регламент, че възнамерява да отстрани констатираните от Съда незаконосъобразности, като възобнови процедурите, стоящи в основата на окончателния регламент и на Регламента за продължаване, от фазата на възникване на тези незаконосъобразности, за да приеме нови регламенти за повторно налагане на антидъмпингови мита с подходящите ставки. Тя уточнява също, че тези антидъмпингови мита ще породят действие от датата на влизане в сила на окончателния регламент и на Регламента за продължаване.
- 27 В съображения 18 и 22 от спорния регламент Комисията също така приема, че следва „националните митнически органи, които трябва да вземат решение по искане за възстановяване на антидъмпингови мита въз основа на член 236 от Митническия кодекс [...], да се задължат да [...] да изчакат нейната оценка по искан[ията] за [статут на дружества, работещи в условия на пазарна икономика] и за [индивидуално третиране], както и, когато е целесъобразно, повторното налагане на антидъмпингово мито по съответната ставка, преди да пристъпят към възстановяване на митото“. Комисията уточнява и че „правното основание за това задължение е член 14 [параграф 1, първо изречение] от Регламент [№ 1225/2009], съгласно който в регламента за налагане на митата се уточняват конкретните условия за събирането им от държавите членки“.
- 28 На тази основа член 1 от спорния регламент предвижда:
- „1. Националните митнически органи, които на основание на член 236 от Митническия кодекс [...] са получили искане за възстановяване на събраните от тях антидъмпингови мита, наложени с [окончателния] регламент [...] или Регламент[а за продължаване], с мотива, че невключен в извадката производител износител е поискал [статут на дружество, работещо в условия на пазарна икономика], или [индивидуално третиране], препращат искането и всички придружаващи документи на Комисията.

2. В осеммесечен срок от датата на получаване на искането и всички придружаващи документи Комисията проверява дали производителят износител действително е подал заявление за [статут на дружество, работещо в условия на пазарна икономика,] или [индивидуално третиране]. Ако е подадено заявление, Комисията го подлага на оценка и със свой регламент за изпълнение повторно налага целесъобразното мито, след като оповести информацията [...].

3. Националните митнически органи изчакват да бъде публикуван съответният регламент за изпълнение на Комисията за повторно налагане на митата, преди да вземат решение по искането за възстановяване и опрощаване на антидъмпинговите мита“.

Спорът по главното производство и преюдициалният въпрос

- 29 Със становище от 10 май 2010 г., предоставено впоследствие на жалбоподателя по главното производство, митническата служба определя на 11 181,92 EUR сумата на антидъмпинговите мита, които трябва да бъдат платени от него по силата на окончателния регламент и на Регламента за продължаване, на основание пускането в свободно обращение в Съюза на някои обувки с горна част от кожа с произход от Китай и от Виетнам. Тези обувки са били произведени от едно китайско и от едно виетнамско дружество, като в рамките на процедурите, стоящи в основата на окончателния регламент и на Регламента за продължаване, и двете дружества са поискали статут на дружество, работещо в условия на пазарна икономика, или, ако такъв не бъде предоставен, индивидуално третиране. Комисията обаче не се произнася по тези заявления, тъй като дружествата, които са ги подали, не са били включени в извадката производители износители, съставена за целите на довелото до приемането на посочените регламенти разследване.
- 30 На 12 юни 2012 г. жалбоподателят по главното производство подава искане до митническата служба да му възстанови съгласно член 236 от Митническия кодекс антидъмпинговите мита, събрани от него въз основа на окончателния регламент и на Регламента за продължаване, като твърди, че за тези мита трябва да се приеме, че към момента на плащането им не са били дължими, предвид невалидността на посочените регламенти. Това искане е отхвърлено с решение, прието на 15 ноември 2013 г. Впоследствие жалбоподателят по главното производство подава жалба по административен ред срещу това решение, също отхвърлена от посочената митническа служба, а след това и жалба по съседен ред пред запитващата юрисдикция.
- 31 В тази насока Finanzgericht Düsseldorf (Финансов съд Дюселдорф, Германия) посочва, на първо място, че предвид положението, в което се намира, жалбоподателят по главното производство има основание да се позовава на частичната невалидност на окончателния регламент и на Регламента за продължаване, установена от Съда в решение от 4 февруари 2016 г., C & J Clark International и Puma (C-659/13 и C-34/14, EU:C:2016:74), и че следователно по принцип жалбата му трябва да бъде уважена, като разпорежда на митническата служба да му възстанови антидъмпинговите мита, които той е платил, в приложение на член 236 от Митническия кодекс.
- 32 На второ място, запитващата юрисдикция отбелязва, че спорният регламент, приет след подаването на тази жалба, понастоящем е пречка за постановяването на такова разпореждане, тъй като е пряко приложим. Тя обаче добавя, че има съмнения за валидността на този регламент по няколко причини.
- 33 Първо, тази юрисдикция се пита дали спорният регламент е трябвало да бъде основан не на Регламент № 1225/2009, а на Регламент № 384/96, и дали следователно правомощието за налагане на антидъмпинговите мита е трябвало да се възложи не на Комисията, а на Съвета, на когото това правомощие е възложено с член 9, параграф 4 от Регламент № 384/96.

- 34 Второ, ако се предположи, че в спорния регламент Комисията правилно е приложила Регламент № 1225/2009, посочената юрисдикция иска да се провери дали Комисията е оправомощена да приема разпорежданията, предвидени в член 1 от спорния регламент, с оглед на текста на член 14, параграф 1, първо изречение от Регламент № 1225/2009, от една страна, и на член 236, параграф 1 от Митническият кодекс, от друга.
- 35 Трето, посочената юрисдикция се пита дали спорният регламент е можел надлежно да възобнови процедурата, стояща в основата на окончателния регламент и на Регламента за продължаване, с цел повторно да въведе наложените с последните регламенти антидъмпингови мита, имайки предвид, от една страна, правилата за недопускане на обратна сила, залегнали в член 10, параграф 1 от Регламент № 384/96, а след това в член 10, параграф 1 от Регламент № 1225/2009, и от друга, правилото за давностен срок по член 221, параграф 3 от Митническият кодекс.
- 36 Четвърто, тя по същество се пита дали разпорежданията, предвидени от спорния регламент, могат да се считат за несъразмерни, доколкото задължават националните митнически органи да препращат на Комисията исканията за възстановяване, отнесени до тях по силата на член 236 от Митническият кодекс.
- 37 При тези обстоятелства *Finanzgericht Düsseldorf* (Финансов съд Дюселдорф) решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:
- „Валиден ли е [спорният регламент]?“.

По допустимостта

- 38 Комисията твърди, че преюдициалното запитване трябва да се отхвърли като недопустимо, защото жалбоподателят по главното производство несъмнено е имал право да поиска от съда на Съюза да отмени спорния регламент, но не го е направил в срока по член 263, шеста алинея ДФЕС, поради което не може да се допусне той да заобиколи този срок, изтъквайки понастоящем невалидността на посочения регламент пред запитващата юрисдикция.
- 39 В това отношение съгласно постоянната съдебна практика, когато лице, което несъмнено е имало право да поиска от съда на Съюза да отмени даден акт, не е направило това в срока по член 263, шеста алинея ДФЕС, следва да се приеме, че то не може да се позовава на невалидността на този акт в рамките на производството по жалба, която е подадена пред национална юрисдикция и е насочена срещу национална мярка, приета въз основа на посочения акт (решения от 9 март 1994 г., *TWD Textilwerke Deggendorf*, C-188/92, EU:C:1994:90, т. 23 и от 4 февруари 2016 г., *C & J Clark International* и *Puma* (C-659/13 и C-34/14, EU:C:2016:74, т. 56).
- 40 Следователно, ако в случай като изложения в предходната точка от настоящото решение, съответната национална юрисдикция сезира Съда с преюдициално запитване за преценка на валидността в тази насока, въпросното запитване трябва да бъде отхвърлено като недопустимо.
- 41 В настоящия случай обаче не е необходимо да се определя дали жалбоподателят по главното производство несъмнено е имал право да поиска от съда на Съюза да отмени спорния регламент, понеже не се намира в положението, визирано в цитираната в точка 39 от настоящото решение съдебна практика. Всъщност този регламент е приет след подаването на жалбата пред запитващата юрисдикция, в рамките на която според нея той е противопоставен на жалбоподателя по главното производство. Следователно жалбоподателят цели да се защити, а не да заобиколи срока, в който се твърди, че е можел да оспори посочения регламент пред Общия съд на Европейския съюз.

42 Оттук следва, че преюдициалното запитване е допустимо.

По преюдициалния въпрос

43 Въпреки че от текста на поставения въпрос не става ясно кои са основанията за невалидност, във връзка с които запитващата юрисдикция има съмнения, с оглед на изложеното в акта за преюдициално запитване следва да се приеме, че с този въпрос посочената юрисдикция по същество иска да се установи дали спорният регламент е невалиден поради няколко причини, а именно че прилага Регламент № 1225/2009, а не Регламент № 384/96, че правното му основание е член 14, параграф 1, първо изречение от Регламент № 1225/2009, че приложимите правила за недопускане на обратна сила и за давността може да са нарушени, и че разпореденията, които той предвижда, евентуално са несъразмерни.

44 Тези отделни основания за невалидност следва да бъдат разгледани последователно.

45 На първо място, запитващата юрисдикция се пита дали с оглед на текста на член 23, втора алинея от Регламент № 1225/2009 и на датите, на които са били съответно образувани процедурите, стоящи в основата на окончателния регламент и на Регламента за продължаване, спорният регламент е трябвало да бъде основан не на Регламент № 1225/2009, а на Регламент № 384/96. Тя отбелязва също, че ако това е така, следователно спорният регламент е невалиден и защото неправилно предоставя правомощието за налагане на антидъмпинговите мита не на Съвета, а на Комисията, въпреки че член 9, параграф 4 от Регламент № 384/96 предоставя това правомощие на Съвета.

46 В този аспект трябва да се отбележи, че отношенията между Регламент № 384/96 и Регламент № 1225/2009 са уредени в член 23 от последния.

47 Този член е озаглавен „Отмяна“. Първа алинея от него предвижда, че „Регламент [№ 384/96] се отменя“. Втора алинея от него уточнява последиците от тази отмяна за процедурите, открити съгласно този регламент.

48 Следва да се установи, че между текстовете на различните езици на втора алинея има разминаване. Всъщност, макар че в някои от тях, и по-конкретно в текста на немски език, се посочва, че Регламент № 384/96 продължава да бъде приложим за процедурите, открити съгласно този регламент, всички останали посочват единствено че отмяната на посочения регламент не засяга валидността на тези процедури.

49 Съгласно постоянната съдебна практика необходимостта от еднакво тълкуване на правото на Съюза изключва в случай на съмнение текстът на дадена разпоредба от това право да бъде разглеждан изолирано, а напротив, изисква той да се тълкува в зависимост както от действителната воля на неговия автор, така и от преследваната от този автор цел в светлината по-специално на текстовете на всички езици (решения от 4 февруари 2016 г., *C & J Clark International и Puma*, C-659/13 и C-34/14, EU:C:2016:74, т. 122 и от 25 януари 2017 г., *Vilkas*, C-640/15, EU:C:2017:39, т. 47).

50 В настоящия случай от съображение 1 към Регламент № 1225/2009 следва, че основната цел на този регламент е да кодифицира Регламент № 384/96, без да изменя неговото съдържание.

51 В допълнение, от заглавието и от текста на член 23 от Регламент № 1225/2009 следва, че с приемането на този член законодателят на Съюза е искал да отмени Регламент № 384/96, като същевременно изрично гарантира, че откритите съгласно този регламент процедури остават валидни, за да могат компетентните институции да продължат тези процедури. От друга страна,

- законодателят на Съюза не е предвидил в по-голямата част от текстовете на Регламент № 1225/2009 на различните езици, че разпоредбите на Регламент № 384/96 ще продължат да се прилагат към посочените процедури.
- 52 На последно място, съгласно съдебната практика актовете на Съюза по принцип трябва да бъдат приемани в съответствие с процедурните правила, които са в сила към момента на приемането им (вж. в този смисъл решение от 14 юни 2016 г., Комисия/МcBride и др., C-361/14 P, EU:C:2016:434, т. 40). Следователно именно поради отмяната на Регламент № 384/96, и предвид целта на Регламент № 1225/2009, откритите въз основа на Регламент № 384/96 процедури могат, считано от момента на неговата отмяна, да бъдат продължени само въз основа на Регламент № 1225/2009.
- 53 В настоящия случай спорният регламент е приет на 17 февруари 2016 г., т.е. на дата след отмяната на Регламент № 384/96 с Регламент № 1225/2009 — 11 януари 2010 г.
- 54 Ето защо Комисията правилно е основала спорния регламент на Регламент № 1225/2009.
- 55 Впрочем следва да се отбележи, че спорният регламент правилно предоставя на Комисията, а не на Съвета, правомощието за налагане на антидъмпинговите мита; това правомощие всъщност е възложено на Комисията с член 9, параграф 4 от Регламент № 1225/2009, изменен с Регламент № 37/2014.
- 56 На второ място, запитващата юрисдикция иска да се установи дали член 14, параграф 1, първо изречение от Регламент № 1225/2009 представлява правно основание, което позволява приемането на разпорежданията, предвидени в член 1 от спорния регламент. В тази насока тя отбелязва, че от член 14, параграф 1, първо изречение няма как да се направи извод, че той оправомощава Комисията, от една страна, да предприема подготвителни мерки за повторното налагане на антидъмпингови мита, и от друга, да приема разпореждания, които биха могли да са в разрез с член 236, параграф 1 от Митническият кодекс, защото пречат на националните митнически органи да възстановят антидъмпинговите мита, събрани в приложение на окончателния регламент и на Регламента за продължаване.
- 57 По отношение на първия аспект на въпроса на запитващата юрисдикция следва да се отбележи, че съгласно член 14, параграф 1, първо изречение от Регламент № 1225/2009 антидъмпинговите мита се налагат с регламент и се събират от държавите членки под формата, в определения размер и в съответствие с всички останали критерии, определени в регламента, с който се налагат митата.
- 58 От текста на тази разпоредба следва, че законодателят на Съюза не е искал да определи изчерпателно критериите, свързани със събирането на антидъмпинговите мита, които могат да бъдат определени от Комисията.
- 59 Разпорежданията, предвидени в член 1 от спорния регламент, целят да запазят събирането на наложените с окончателния регламент и с Регламента за продължаване антидъмпингови мита, като задължават националните митнически органи да изчакат Комисията да определи ставките, които е трябвало да бъдат фиксирани за тези мита, в изпълнение на решение от 4 февруари 2016 г., C & J Clark International и Puma (C-659/13 и C-34/14, EU:C:2016:74), преди да се произнесат по исканията за възстановяване, подадени от икономическите оператори, платили тези мита.
- 60 Ето защо, след като посочените разпореждания се отнасят до събирането на съответните антидъмпингови мита от държавите членки, член 14, параграф 1, първо изречение от Регламент № 1225/2009 оправомощава Комисията да ги издава.

- 61 По отношение на втория аспект, изложен в точка 56 от настоящото решение, следва да се припомни, че спорният регламент цели да предприеме мерките, необходими за изпълнението на решение от 4 февруари 2016 г., *C & J Clark International и Puma (C-659/13 и C-34/14, EU:C:2016:74)*, с което Съдът обявява окончателния регламент и Регламента за продължаване за невалидни, с изложената в точка 24 от настоящото решение формулировка.
- 62 Действително, съгласно постоянната съдебна практика, когато Съдът обяви регламент за налагане на антидъмпингови мита, като окончателния регламент и Регламента за продължаване, за невалиден, тези мита трябва да се считат за недължими по смисъла на член 236 от Митническият кодекс и по принцип следва да бъдат възстановени от митническите власти при предвидените за целта условия (вж. в този смисъл решения от 27 септември 2007 г., *Ikea Wholesale, C-351/04, EU:C:2007:547*, т. 66—69 и от 18 януари 2017 г., *Wortmann, C-365/15, EU:C:2017:19*, т. 34).
- 63 Във всеки конкретен случай обаче точният обхват на решението на Съда, с което се обявява невалидност, а следователно и на произтичащите от него задължения, трябва да се определи с оглед не само на диспозитива, но и на мотивите на това решение, които представляват неговата необходима основа (вж. в този смисъл решение от 28 януари 2016 г., *SM Eurologistik и GLS, C-283/14 и C-284/14, EU:C:2016:57*, т. 49 и цитираната съдебна практика).
- 64 При тези условия в настоящия случай е необходимо да се определи точният обхват на невалидността, обявена в диспозитива на решение от 4 февруари 2016 г., *C & J Clark International и Puma (C-659/13 и C-34/14, EU:C:2016:74)*, в светлината на мотивите на това решение, които представляват неговата необходима основа.
- 65 Най-напред, от точки 79, 112, 135 и 177 от същото решение следва, че постановената от Съда невалидност на окончателния регламент и на Регламента за продължаване е резултат от две наистина отделни, но свързани помежду си незаконосъобразности. От една страна, Съветът и Комисията са приели тези регламенти без предварително да разгледат заявленията за получаване на статут на дружество, функциониращо в условията на пазарна икономика, които са подадени от някои производители износители, визирани от стоящото в основата на цитираните регламенти разследване, в нарушение на член 2, параграф 7, буква б) от Регламент № 384/96. От друга страна, Съветът и Комисията са пропуснали, в нарушение на член 9, параграф 5 от Регламент № 384/96, да разгледат заявленията на същите производители износители за индивидуално третиране.
- 66 По-нататък, от точки 39, 108, 120 и 131 от същото решение следва, че целта на всички тези заявления е била подалите ги производители износители да могат да се ползват от индивидуално третиране в рамките на различните подготвителни дейности около налагането на антидъмпингови мита — нещо, което е можело да доведе Съветът и Комисията да определят за посочените производители износители ставки на антидъмпингови мита, по-ниски от залегналите в окончателния регламент и в Регламента за продължаване.
- 67 Накрая, от точки 174 и 177 от решение от 4 февруари 2016 г., *C & J Clark International и Puma (C-659/13 и C-34/14, EU:C:2016:74)*, следва, че проверката на Съда в това решение не е разкрила нищо друго, което би могло да засегне валидността на окончателния регламент и на Регламента за продължаване.
- 68 С оглед на тези съображения следва да се приеме, че за да спази задължението си да изпълни решение от 4 февруари 2016 г., *C & J Clark International и Puma (C-659/13 и C-34/14, EU:C:2016:74)*, Комисията е имала основание да приеме, че следва да разгледа заявленията, подадени от съответните производители износители, за да прецени дали антидъмпинговите мита, приложими спрямо тях съгласно окончателния регламент и Регламента за продължаване, е трябвало да бъдат фиксирани със ставки, по-ниски от предвидените от тези два регламента.

- 69 Всъщност неправилно е била начислена и на това основание на заинтересованите лица е трябвало да бъде възстановена най-много част от събраните съгласно тези регламенти антидъмпингови мита, която съответства на евентуалната разлика между, от една страна, залегналите в тези регламенти ставки на антидъмпинговите мита, и от друга, ставките, които трябваше да бъдат определени, ако не бяха извършени незаконосъобразностите, установени от Съда в решение от 4 февруари 2016 г. *C & J Clark International и Puma (C-659/13 и C-34/14, EU:C:2016:74)*. В този смисъл член 236 от Митническият кодекс не може да се тълкува в смисъл, че забранява на Комисията да разпорежи по исканията за възстановяване на посочените антидъмпингови мита да има произнасяне след процедура, чиято цел е именно да ѝ позволи да изчисли тази разлика.
- 70 При това положение, предвид на цитираната в точки 62 и 63 от настоящото решение съдебна практика, не е било наложително незабавно и пълно възстановяване на съответните антидъмпингови мита.
- 71 Ето защо, след като разпорежданията, предвидени в член 1 от спорния регламент, не са в разрез с член 236, параграф 1 от Митническият кодекс, Комисията е била оправомощена да ги приеме въз основа на член 14, параграф 1, първо изречение от Регламент № 1225/2009.
- 72 На трето място, запитващата юрисдикция иска да се установи дали спорният регламент е можел надлежно да възобнови процедурата, стояща в основата на окончателния регламент и на Регламента за продължаване, с оглед на повторното въвеждане на антидъмпинговите мита, наложени с тях, през първоначалния им период на прилагане. Тя се пита дали с оглед на факта, че към датата на приемане на спорния регламент тези антидъмпингови мита са били изтекли, такова възобновяване всъщност не противоречи, от една страна, на правилата за недопускане на обратна сила, залегнали в член 10, параграф 1 от Регламент № 384/96, а впоследствие в член 10, параграф 1 от Регламент № 1225/2009, и от друга, на правилото за давност по член 221, параграф 3 от Митническият кодекс.
- 73 В тази насока по отношение най-напред на възможността процедурата, стояща в основата на окончателния регламент и на Регламента за продължаване, да бъде възобновена с оглед на повторното въвеждане на антидъмпинговите мита, наложени с тези регламенти, през първоначалния им период на прилагане, следва да се отбележи, че когато решение на Съда отменя регламент за налагане на антидъмпингови мита или обявява такъв регламент за невалиден, институцията, която следва да вземе мерките, необходими за изпълнението на това решение, може да възобнови процедурата, стояща в основата на посочения регламент, дори тази възможност да не е изрично предвидена от приложимата правна уредба (вж. в този смисъл решение от 28 януари 2016 г., *CM Eurologistik и GLS, C-283/14 и C-284/14, EU:C:2016:57*, т. 51 и 52).
- 74 От постоянната съдебна практика следва също, че освен когато установената нередност е довела до незаконосъобразност на цялата процедура, за да приеме акт, който трябва да замести отменения или обявен за невалиден акт, съответната институция може да възобнови процедурата едва от фазата, в която е допусната тази нередност (решение от 28 януари 2016 г., *CM Eurologistik и GLS, C-283/14 и C-284/14, EU:C:2016:57*, т. 51).
- 75 Следователно спорният регламент е можел надлежно да възобнови процедурата, стояща в основата на окончателния регламент и на Регламента за продължаване.
- 76 На следващо място, по отношение на въпроса дали такова възобновяване на процедурата е допустимо, когато разглежданите антидъмпингови мита са изтекли, предвид на приложимото изискване за недопускане на обратна сила, от практиката на Съда следва, че когато използва посочената в точки 73 и 74 от настоящото решение възможност за възобновяване на процедурата, институцията на Съюза е длъжна — в съответствие с принципите относно

прилагането на закона във времето — да спазва материалноправните норми, които са в сила към момента на фактите, визирани от отменения или обявен за невалиден регламент (вж. в този смисъл решение от 14 юни 2016 г., Комисия/McBride и др., C-361/14 P, EU:C:2016:434, т. 40).

- 77 Така съгласно член 10, параграф 1 от Регламент № 384/96 възобновяването на процедурата, извършено в настоящия случай със спорния регламент, не може да доведе до това регламентът, който ще бъде приет след нейното приключване, на мястото на окончателния регламент и на Регламента за продължаване, да въведе повторно антидъмпингови мита, които да бъдат приложени спрямо продукти, пуснати в свободно обращение преди момента, в който тези регламенти са влезли в сила.
- 78 Текстът на член 10, параграф 1 от Регламент № 384/96 обаче не изключва възможността за такова възобновяване на процедурата в случаите, в които съответните антидъмпингови мита междувременно са изтекли, когато тези мита биват повторно въведени през първоначалния им период на прилагане, и следователно, в настоящия случай, по отношение на продукти, пуснати в свободно обращение след момента, в който окончателният регламент и Регламентът за продължаване са влезли в сила.
- 79 Ето защо възобновяването на процедурата в настоящия случай не може да се счита за противоречащо на правилото в член 10, параграф 1 от Регламент № 384/96 за недопускане на обратна сила, с мотива че антидъмпинговите мита, наложени с окончателния регламент и Регламента за продължаване, са били изтекли към момента на приемане на спорния регламент.
- 80 На последно място, по отношение на прогласеното в член 221, параграф 3 от Митническият кодекс правило следва да се припомни, че то действително не само създава пречка за уведомяването на длъжника за размера на митата след изтичането на срок от три години, считано от момента на възникване на митническото му задължение, но и води, след изтичането на посочения срок, до погасяване на самото митническо задължение (вж. в този смисъл решение от 23 февруари 2006 г., Molenbergnatie, C-201/04, EU:C:2006:136, т. 39 и 41).
- 81 Както Съдът вече е постановил, видно от самата формулировка на член 221, параграф 3 от Митническият кодекс обаче това правило важи единствено за уведомяването на длъжника за размера на митата и в тази насока прилагането му е възложено само на националните митнически органи, компетентни за това уведомяване (вж. в този смисъл решение от 13 март 2003 г., Нидерландия/Комисия, C-156/00, EU:C:2003:149, т. 63 и 64).
- 82 В допълнение, от член 221, параграф 1 от Митническият кодекс следва, че длъжникът може да бъде уведомен за размера на митата едва след като този размер е бил взет под отчет, като вземането под отчет от своя страна е дефинирано в член 217, параграф 1 от Митническият кодекс като операцията, с която компетентният митнически орган изчислява този размер незабавно в момента, в който разполага с необходимите данни (вж. в този смисъл решения от 23 февруари 2006 г., Molenbergnatie, C-201/04, EU:C:2006:136, т. 46 и от 16 юли 2009 г., Spauwaert и др., C-124/08 и C-125/08, EU:C:2009:469, т. 21 и 23).
- 83 Ето защо правилото за давност, прогласено в член 221, параграф 3 от Митническият кодекс, не може да бъде пречка нито Комисията да приеме регламент за първоначално или за повторно налагане на антидъмпингови мита, нито — по аргумент на по-силното основание — тази институция да образува или да възобнови процедурата, която предхожда това приемане, като всяко от тези действия задължително се извършва преди действията на компетентните национални митнически органи по изчисляване на размера на митата, подлежащи на събиране съгласно разглеждания регламент, и след това по уведомяване на длъжника за този размер.

- 84 Така в настоящия случай едва след като Комисията приключи процедурата, възобновена със спорния регламент, като въведе повторно, с подходящи ставки, наложените с окончателния регламент и Регламента за продължаване антидъмпингови мита, националните митнически органи ще могат да определят съответните мита и да уведомят длъжниците за тях. Тогава тези органи ще трябва, под контрола на компетентните национални юрисдикции, във всеки отделен случай да се уверят в спазването на член 221, параграф 3 от Митническият кодекс, като проверят дали такова уведомяване все още може да бъде извършено, предвид на срока от три години, предвиден в член 221, параграф 3, първо изречение, и на евентуалното спиране на този срок в съответствие с член 221, параграф 3, второ изречение.
- 85 Ето защо посоченото възобновяване на процедурата не нарушава правилото за давност, прогласено в член 221, параграф 3 от Митническият кодекс.
- 86 На четвърто и последно място, запитващата юрисдикция се пита дали разпорежданията, предвидени в спорния регламент, евентуално са несъразмерни, като отбелязва, че и мерки с по-малък обхват е можело да бъдат достатъчни, за да се изпълни решение от 4 февруари 2016 г., *C & J Clark International и Puma (C-659/13 и C-34/14, EU:C:2016:74)*.
- 87 В тази насока от съдебната практика следва, че установяването на невалидността на акт на Съюза действително има като правна последица да задължи институцията, приела акта, да вземе необходимите мерки за поправка на констатираната незаконосъобразност, тъй като установеното в член 266 ДФЕС задължение при отменително решение се прилага по аналогия, но посочената институция разполага с широка свобода на преценка при избора на тези мерки, които пък трябва да бъдат съобразени с диспозитива на съответното решение и с мотивите, които представляват неговата необходима основа (вж. в този смисъл решение от 28 януари 2016 г., *SM Eurologistik и GLS, C-283/14 и C-284/14, EU:C:2016:57*, т. 48 и 76 и цитираната съдебна практика).
- 88 Предвид тази широка свобода на преценка, само явната непригодност на посочените мерки с оглед на преследваната цел може да засегне тяхната законосъобразност (вж. по аналогия решения от 8 февруари 2000 г., *Emesa Sugar, C-17/98, EU:C:2000:70*, т. 53 и от 6 септември 2017 г., *Словакия и Унгария/Съвет, C-643/15 и C-647/15, EU:C:2017:631*, т. 207).
- 89 В настоящия случай обаче е нужно да се отбележи, първо, че от изложените дотук съображения следва, че анализът на предвидените в член 1 от спорния регламент разпореждания не е показал, че те са несъвместими с диспозитива и мотивите на решение от 4 февруари 2016 г., *C & J Clark International и Puma (C-659/13 и C-34/14, EU:C:2016:74)*.
- 90 Второ, не се установява, че Комисията е допуснала явна грешка в преценката, избирайки тези мерки. Всъщност задължението на националните митнически органи да препращат на Комисията исканията за възстановяване, подадени до тях съгласно член 236 от Митническият кодекс, може да гарантира, че тази институция разполага с всички относими данни, за да отстрани незаконосъобразностите, установени от Съда в решение от 4 февруари 2016 г., *C & J Clark International и Puma (C-659/13 и C-34/14, EU:C:2016:74)*, без това да доведе нито до допълнителна административна тежест за съответните икономически оператори, нито до неоправдано забавяне на обработването на въпросните молби. Също така трябва да се отбележи, от една страна, че за това обработване важи времевият предел, предвиден в член 1, параграф 2 от спорния регламент, и от друга, че евентуалното забавяне може да бъде компенсирано с плащането на лихви (вж. в този смисъл решение от 18 януари 2017 г., *Wortmann, C-365/15, EU:C:2017:19*, т. 37).
- 91 С оглед на изложените дотук съображения на поставения въпрос следва да се отговори, че разглеждането му не разкри нищо, което би могло да засегне валидността на Регламент № 917/2011.

По съдебните разноси

- 92 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноси. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (трети състав) реши:

Разглеждането на поставения въпрос не разкри нищо, което би могло да засегне валидността на Регламент за изпълнение (ЕС) 2016/223 на Комисията от 17 февруари 2016 година за установяване на процедура за оценка на някои искания за получаване на статут на дружество, работещо в условията на пазарна икономика, и за индивидуално третиране, подадени от производители износители от Китай и Виетнам, и за изпълнение на решението на Съда на Европейския съюз по съединени дела C-659/13 и C-34/14.

Подписи